

ud paa at bevare vor fuldstændige Handfrihed. Saa længe der ikke foreligger noget bestemt i anden Retning, tror jeg, at vi gavne vort Land ved ikke at holde den Slags løse Rygter i Live.

Det ærede Medlem berørte de stærke Angreb, som Justitsministeren har været udsat for i Folketinget, og udtalte en Beklagelse over, at Justitsministeren ikke har fundet Anledning til ved en grundig Undersøgelse at tilbagevise disse. Ja, vi fra vor Side ønske ogsaa, at disse stadig tilbagevendende Angreb maa ophøre; vi ønske ogsaa, at der maa blive fuldt Lys over denne Sag. Om det kan ske lettest gennem den af det ærede Medlem for 2den Kreds anviste Vej eller paa anden Maade, maa Tiden afgøre.

Jeg skulde have indskrænket mig hertil, hvis ikke Finansudvalget havde haft at beskæftige sig med en Sag, som var henvist til det.

Det vil være i alles Erindring, at ved Aarsskiftet fremkom der i et tysk Blad Interviews af forskellige i Berlin ansatte Gesandter. Blandt disse var ogsaa den danske Gesandt. Ordlyden af hans Udtalelse, som den anførtes i det tyske Blad, „Lokalanzeiger“, maatte vække pinlig Opmærksomhed her i Landet og gjorde det ogsaa. Mig stod det klart, at saaledes kunde den danske Gesandts Ord ej have lydt. Kort Tid efter fremkom der ogsaa i to københavnske Blade et Dementi af „Lokalanzeiger“s Interviews Ordlyd. Det vakte Forbavselse her i Landet, at et ligelydende Dementi ikke samtidig fremkom i „Lokalanzeiger“, og saaledes som Offentligheden den Gang nødvendigvis maatte se paa Sagen, fremkaldte dette ikke uden Grund i Folketinget et stærkt Angreb paa den danske Gesandt i Berlin. Dette foranledigede, at Udenrigsministeren tilstillede de to Tings Finansudvalg en Redegørelse for Sagen. Jeg tror at turde sige, at de, der have gjort sig bekendt med Sagen, saaledes som denne nu er oplyst for Udvalgene, maa indrømme, at den mod Gesandten rettede Beskyldning for Tvetydighed og Tvetungethed ikke længere kan fastholdes. Tilbage staar det Faktum, at et fejlagtigt Referat af en dansk Gesandts Ord har vakt og maatte vække pinlig Opmærksomhed her i Landet, og dette bør ikke gentage sig.

Jeg ser meget vel, at en Diplomat ikke altid kan undvære Pressens Hjælp, og at han derfor ikke kan stille sig for afvisende overfor den. Men det, som man kan fordre, er, at han sørger for den nød-

vendige Garanti for, at hans Ord refereres rigtigt, at han har den fornødne Bemyndigelse fra sine overordnede, og at hans Ord falde saaledes, at de ere Udtryk for den danske Regerings Opfattelse. Der er allerede i Folketinget sket Henstilling til Udenrigsministeren om at træffe Foranstaltninger i saa Henseende, en Henstilling, jeg fuldt ud kan slutte mig til.

Harald Jensen: Angaaende selve Finanslovsforslaget og dets enkelte Poster skal jeg i det hele henholde mig til mine Partifællers Udtalelser i det andet Ting. Det vil, som det er udtalt af mig i Fjor, og som det er udtalt af mine Partifæller i Aar, være Socialdemokratiet umuligt at stemme for en Finanslov, hvorpaa der findes Militærbevillinger op til ca. 25 Mill. Kr. Og jeg er ikke bleven overbevist af de Ord, som faldt fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen). Det ærede Medlem talte om Timen, som kommer, om den skæbnesvangre Stund, som kunde komme over os, og maalede i det hele taget et mørkt Billede. De Ord har jeg hørt fra Begyndelsen af Firserne; saa længe vi i det hele taget have haft den storpolitiske Kamp herhjemme, har jeg hørt disse Ord om Timen, der kommer, og om den skæbnesvangre Stund, vi skulle forberede os til. Jeg tror, som jeg ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at sige, at vi skulle ikke hævde vor Selvstændighed ved at slaa paa Patronasken og Sabelen. Jeg tror ikke, det er ad den Vej, vi hævde vor Selvstændighed og skaffe os Respekt og Agtelse i Udlandet; ved et flittigt og dygtigt Arbejde, ved at uddanne vort Folk til et dygtigt og oplyst Folk tror jeg, at vi langt bedre værne vor Selvstændighed og bedre ere i Stand til at bevare vor Plads i Staternes Række end i en Kamp, hvor vi dog som den lille Magt absolut maa ligge under. — Det ærede Medlem udtalte, at nu tog Kvinderne ogsaa Ordet. Ja, det er med en vis Beklagelse, jeg har set Kvinderne tage Ordet i denne Sag eller rettere de enkelte Kvinder, der ere rejste rundt til disse Møder, thi det forekommer mig, at de have hverken gavnet sig selv eller den Sag, de droge ud at virke for. De have mest, synes det mig, vakt Munterhed i den store Befolkning. — Det ærede Medlem udtalte endvidere, at der er en Nedtrykthed i Befolkningen over, at der ikke blev gjort tilstrækkeligt for vort Forsvar. Jeg har i mange Aar staaet i en inderlig Rapport til en meget stor Del af Befolkningen, nemlig til den dan-